



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: J. V.
zastoupený advokátem Mgr. Zbyňkem Babíkem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. 14279/16/5200-10423-710324,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Předmětem sporu je otázka, zda byl žalobce poplatníkem silniční daně.
- 2. Žalobce podal dne 4. 2. 2014 tři daňová přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2011, 2012 a 2013. Vyčíslil v nich daňovou povinnost ve vztahu k vozidlu registrační

značky 9B4 5743 (Renault Premium R 400.18T 4×2 – taháč návěsů o hmotnosti 7 525 kg) ve výši 0 Kč.

3. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“), dne 8. 9. 2014 zahájil u žalobce daňovou kontrolu. Na základě zprávy o kontrole vydal správce daně dne 3. 7. 2015 platební výměry na daň silniční pod č. j. 2964936/15/3004-52523-709442, za zdaňovací období roku 2011 ve výši 12 324 Kč, č. j. 2965006/15/3004-52523-709442, za zdaňovací období roku 2012 ve výši 12 324 Kč a č. j. 2965061/15/3004-52523-709442, za zdaňovací období roku 2013 ve výši 11 297 Kč. Proti platebním výměrům brojil žalobce odvoláními.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správce daně tak, že zvýšil vyměřenou silniční daň za roky 2011 a 2012 na částku 23 700 Kč a za rok 2013 na částku 21 725 Kč. Konstatoval, že spisový materiál neobsahoval žádný relevantní důkazní prostředek, který by prokazoval kumulativní naplnění všech podmínek upravujících zvýhodnění vozidel, která nejsou používána k podnikání nebo v přímé souvislosti s podnikáním, vyžadovaných ustanovením § 6 odst. 10, resp. odst. 9 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů. V ostatních výrocích rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

5. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Popsal v ní průběh správního řízení a namítal, že předmětnou movitou věc (nákladní vozidlo), ke které se váže napadené rozhodnutí, prodal na základě kupní smlouvy ze dne 27. 4. 2010. Nebyl tedy poplatníkem silniční daně.
6. Postup správních orgánů byl v rozporu se zásadami dobrých mravů. Správní orgány nepřipustily žádné důkazy, které žalobce v průběhu správního řízení navrhoval, pouze tvrzení žalobce popíraly. Je přesvědčen, že z kupní smlouvy ze dne 27. 4. 2010 i z dohody o narovnání ze dne 29. 9. 2013 vyplývalo, že vozidlo již v rozhodné době nebylo ve vlastnictví žalobce.
7. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměry zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětné vozidlo je určené výlučně k přepravě nákladu s nejvyšší povolenou hmotností větší jak 3,5 tuny a je registrované v České republice. Vztahuje se na něj proto § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Vozidlo bylo ve zdaňovacích obdobích 2011 a 2012 předmětem daně silniční. Dne 18. 11. 2013 bylo vozidlo dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel, proto bylo ve zdaňovacím období 2013 podle § 2 odst. 1 věty druhé zákona o dani silniční ve spojení s § 8 odst. 2 a § 9 odst. 1 tohoto zákona předmětem daně silniční pouze za kalendářní měsíce leden až listopad.
9. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, a ze dne 15. 08. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 – 40, dle kterých pro určení osoby poplatníka silniční daně není rozhodující, kdo je faktickým vlastníkem předmětného vozidla, jestliže se změna vlastnictví nepromítla do registru silničních vozidel.

10. Žalobce byl v předmětných zdaňovacích obdobích provozovatelem vozidla zapsaným v registru silničních vozidel. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční byl poplatníkem daně za zdaňovací období 2011, 2012 a od ledna do listopadu roku 2013.
11. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 8. 12. 2016 uvedl, že žalovaný se ve svém vyjádření pouze omezil na konstatování skutečností v rámci procesního postupu správce daně. Vyjádření, v němž se žalovaný zabývá výkladem práva dle svého uvážení a přesvědčení, aniž by využil všech důkazů svědčících ve prospěch žalobce, je absurdní.
13. Dále žalobce poukázal na podjatost a dominantní postavení žalovaného a uvedl, že dosud nebyla vyřešena otázka výše daně. Ze zákona vyplývá, že pokud daňový subjekt prokáže, že s předmětným vozidlem nepodniká a ani jej nepronajímá za účelem dosažení zisku, má nárok na snížení daně o 48 %. Jelikož žalobce vozidlo prodal, neměl ho ve své moci a nemohl s ním v rozhodné době podnikat.

V. Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
15. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Žalobce namítal, že předmětné nákladní vozidlo převedl na základě kupní smlouvy ze dne 27. 4. 2010 na kupujícího, nebyl tudíž v letech 2011 až 2013 poplatníkem silniční daně.
17. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční jsou předmětem daně silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmu u subjektu nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladu a registrovaná v České republice.
18. Pro účely vymezení předmětu silniční daně není v případě nákladních automobilů a přípojných vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny jedním z rozhodujících kritérií jejich užívání k podnikání či jakýkoliv jiný účel jejich užívání. Tato vozidla podléhají zdanění silniční daní pouze za podmínky jejich registrace v České republice.
19. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu vozidla.
20. Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce byl v rozhodnou dobu v registru silničních vozidel zapsán vlastníkem vozidla Renault Premium R 400,18 T 4×2, typ tahač návěsů, o provozní hmotnosti 7 525 kg. Vozidlo bylo registrováno na žalobce od 22. 2. 1999. Dne 18. 11. 2013 bylo dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel.

21. Gramatickým, jakož i teleologickým výkladem výše uvedených ustanovení zákona o dani silniční lze dovodit, že zákonná definice poplatníka silniční daně se váže k osobě, jejíž jméno je uvedeno v technickém průkazu předmětného vozidla jako jméno jeho provozovatele. Technický průkaz vozidla přitom představuje veřejnou listinu, která osvědčuje mimo jiné informace o zápisu vlastníka a provozovatele vozidla do registru silničních vozidel. Úmysl zákonodárce označit za poplatníka silniční daně provozovatele uvedeného v technickém průkazu potvrzuje i upřesnění formulace výše citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, zavedené jeho novelou účinnou od 1. 1. 2014. Podle něj je poplatníkem silniční daně ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Skutečnost, zda této osobě svědčí rovněž i vlastnické právo k předmětnému vozidlu, není z hlediska určení poplatníka silniční daně rozhodná.
22. Podle § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 307/1999 Sb., je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Absentuje-li tedy v registru výslovné uvedení osoby provozovatele odlišné od vlastníka vozidla, je provozovatelem daného vozidla právě jeho vlastník.
23. Z uvedené právní úpravy plyne, že poplatníkem daně silniční v rozhodnou dobu byl provozovatel vozidla, tj. osoba, která byla jako vlastník vozidla zapsána v technickém průkazu vozidla, nebyla-li jako provozovatel vozidla zapsána jiná osoba.
24. Uvedené závěry korespondují i s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-46, na který odkázal žalovaný. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „*silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (...). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý*“. V rozsudku ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že ke zdanění silniční daně dochází bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno.
25. Tvzení žalobce, že vozidlo bylo prodáno na splátky, a proto z opatrnosti do zaplacení celé kupní ceny zůstal zapsán v technickém průkazu jako vlastník vozidla (Protokol z ústního jednání dne 26. 3. 2015), nemohlo ovlivnit jeho postavení jako poplatníka silniční daně. Stejně tak na výše uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcem předložená kupní smlouva, jejíž právní následky nebyly promítnuty do registru vozidel, a tedy ani do technického průkazu předmětného vozidla. Byl-li žalobce v rozhodné době evidován jako vlastník vozidla v registru vozidel (přičemž jako provozovatel vozidla nebyla v technickém průkazu zapsána jiná osoba), nejsou pro určení osoby poplatníka silniční daně nijak relevantní jeho tvrzení, že v rozhodnou dobu reálně nebyl provozovatelem ani vlastníkem dotčených vozidel. Silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, a ze dne 27. 11.

2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42). Pro věc je tedy s ohledem na dikci § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční významný toliko formální stav evidovaný v registru vozidel. Skutečné majetkové či jiné vztahy, které nejsou do těchto záznamů promítnuty, nemohou být při stanovení daně jakkoli zohledněny.

26. Soud doplňuje, že pokud žalobce převedl vlastnictví k předmětnému vozidlu na třetí osobu, bylo v jeho zájmu, aby si střežil svá práva a dohlédl na včasnou a řádnou změnu zápisu v příslušných evidencích v souladu s reálným stavem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 – 40). Jedině odhlášením své osoby z registru silničních vozidel a následným zápisem nového provozovatele (vlastníka) mohlo dojít ke změně poplatníka silniční daně. Pokud žalobce změnu zápisu v registru vozidel neinicioval a hodlal z určitých majetkoprávních důvodů zůstat vlastníkem i provozovatelem vozidla až do plného zaplacení kupní ceny, musí nést daňové dopady s tím spojené, tj. povinnost uhradit silniční daň za období, kdy byl v registru silničních vozidel jako provozovatel evidován. Jak změny vlastníka, tak i změny provozovatele podléhají oznamovací povinnosti v registru silničních vozidel v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích.
27. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalovaný i správce daně v daňovém řízení správně posoudili, že žalobce je poplatníkem silniční daně za zmiňovaná zdaňovací období. Závěry správních orgánů odpovídají nejen dikci výše citovaných ustanovení zákona o dani silniční, ale rovněž koncepci a účelu silniční daně. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovaným tak není důvodná.
28. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že postup správního orgánu je v rozporu s dobrými mravy a že došlo k popírání jím tvrzených skutečností správními orgány, resp. že nebyly připuštěny důkazy, které žalobce v průběhu správního řízení navrhoval. Žalobce v průběhu daňového řízení předložil jako listinné důkazy kupní smlouvu ze dne 27. 4. 2010 a potvrzení ze dne 20. 10. 2013 o tom, že vozidlo se od roku 2008 nacházelo mimo území České republiky (protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 8. 9. 2014). K prokázání těchto skutečností dále navrhl provedení výsledků svědků (vyjádření k výsledku kontroly ze dne 7. 5. 2015). Správce daně navržené důkazy neprovedl pro nadbytečnost (viz str. 3 zprávy o daňové kontrole ze dne 23. 6. 2015). K návrhům důkazů se vyjádřil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že potvrzení ze dne 20. 10. 2013 je pro posouzení vozidla jako předmětu daně zcela nerozhodné (str. 7 napadeného rozhodnutí). K ostatním navrženým důkazům, dohodě o narovnání ze dne 29. 9. 2013 a čestnému prohlášení ze dne 25. 2. 2016, se žalovaný podrobně vyjádřil na str. 12 – 15 napadeného rozhodnutí. Argumentace žalobce, že se správní orgány nezabývaly navrženými důkazy, tak není důvodná.
29. Námitku směřující do výše stanovené daně a námitku podjatosti žalovaného vznesené žalobcem v podání ze dne 9. 12. 2016, považuje soud za nové žalobní body, které žalobce uplatnil po lhůtě pro podání žaloby. Žalobní body musí být podle § 71 odst. 2 s. ř. s. vymezeny ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula 5. 6. 2016. Zmíněnými námitkami se proto soud pro opožděnost nezabýval (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, sp. zn. 1 Afs 25/2004).

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tak na základě výše uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Žalobcem navržené důkazy (prohlášení o uhrazení kupní ceny ze dne 8. 11. 2016 a, žádost o změnu držitele vozidla ze dne 22. 11. 2016, které žalobce přiložil k replice ze dne 8. 12. 2016, resp. výpovědi svědků navrhované v žalobě) soud pro nadbytečnost neprováděl. Skutečnosti relevantní pro posouzení žalobních námitek jednoznačně vyplývají z předloženého spisového materiálu.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu